

Fouberj

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Favotti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik Franco Podberšič. — Cena oglasa: 1 mililitr visočine s širin celca stolpa L. — 80, za trgovsko reklamo, Bančna obvestila, poslana, oamrtulco vsa, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 10. maja 1924

št. 14.

Med Vidmom in Gorico - prepirček se vrši.

Med Vidmom in Gorico prepir se zdaj vrši. Kdo naj v deželi vlada, prvenstvo naj dobi.

So bili časi taki, smo rekli par besed, pa morali bi kmalu nazaj jih vzeti spet.

Ves svet lepo se suče in pride na račun, odprl se tudi Čuku je zopet špičast kljun.

Je Videm bil kot »očer«, Gorica pridna hči, ni treba ji skrbeti, saj Videm zanj skrbi.

Da hčerko ne utruji kdaj prevelika čast, so vzeli prefekturo, politično oblast.

In da jo ne premoči bogastvo in denar, čez Videm gre kupčija — je čudno li to mar?

Slovenske srednje šole — veliko jih pač ni — so prišle v slavni Videm, naj z njimi se bori.

In potlej Mont preslavni in zavod ta, še ta, za drugimi po vrsti tja v Videm pricaplja.

Nazadnje vodne sile še Videm naj dobi. Kaj naj Gorica uboga se s to stvarjo poti.

Pregovor stari pravi: Hvaležnost lepa stvar. Če misliš, da je trajna si ne veruj nikar.

Gorica tudi bila je sita teh dobrot, zapadla v krivo vero, se oprijela zmot.

Več Vidmu ne veruje, otepa se, jezi; prijatelji nekdanji so proti njemu vsi.

Vrti župan naš raženj, na njem je »pičulat«, ko pečen bo pa Videm prehrustal bi ga rad.

So rekli tudi tole, vse mesto šepeta, Pisenti je poskusil kaj naša pest velja.

Di Blas bajé pritisnil, mu je gorak pečat, da vedel drugikrat bo med nas se vtikovat.

Prepirajo tako se, gotova — ne zastonj, saj plačal bo ponižni ubogi Pantalon.

Ej, Čuk je davno pravil, očital in svaril, pa bili nanj ste jezni, bi skraj tepen bil.

Po toči pa zvoniti prepozno je vselej, vse bolje, da je človek že pameten poprej.

A vendar boljše enkrat kot pa, da ni nikdar, morda, da bo Gorica še sam svoj gospodar.

Le vsak naj si zapomni, le ta je patrijot, kdor hoče svojim dobro in je sam svoj gospod.

Gorica 10. maja 1924.

Včeraj me je vprašal Bepo Makako, zakaj poslanci, katere smo izvolili še niso šli v Rim. — Moj Bog, sem mu dejal, kaj še ne veš, da še ne morejo iti, dokler nimajo črnega gvanča. Ker ne bodo vsi poslanci, ki pridejo v parlament, nosili črnih srajc, zato si je Musolini morda izmislil, da mora imeti črne frake, da bo parlament ves črn, če ne na en način pa vsaj na drugi. Vidiš, dragi Bepo, zdaj pa se trudijo vsi krojači cele države, da izgotovijo primerno število predpisanih frakov, v katerih bodo poslanci spodobno kimali in glasovali z »du«. Tako se v novi dobi poslanci ne pripravljajo na parlament z govori, resolucijami, niti z revolucijami, ampak s sveto brigo, da jim bo frak dobro stal in s čim ga bodo plačali.

Vidiš Bepo, da to ni tako enostavno. Poleg tega pa mislijo menda še pred zasedbo parlamenta prenesti Gorico v Videm. Saj Gorico itak že prenašajo kot mačka mlade. Če so prenesli že prefekturo in še polno takih »ur« in ne »ur«, zakaj bi ne prinesli tudi denarne zavode, nazadnje nadškofijo (naj ima Videm raje dva škofa), končno vse skupine razen ene. Gorica pa naj postane fara. Škoda da nismo v Ameriki, kjer vsaj v časopisih večnadstropne hiše naložijo kar na valjarje in jih popeljejo v drug kraj. Če bi bili mi tedaj v Ameriki, dragi Bepo, bi začeli kar pri južnem kolodvoru in pobrali vse hiše razen »Geta«, sv. Roka in »Borg jatuč«; to je pa za Gorico čisto dosti, če ostane. Danes nam tudi še ni čisto za gotovo znano, ako mislijo Videmci tudi na prestavitev pomembnega zavoda, ki je nastanjen v mali hišici na robu ljudskega vrta. Gotovo je da bi s prenosom tega zavoda lep del gorškega prometa potegnili v Videm. Če mislijo bivšo fronto skrečiti do Vidma, ni znano, v načrtu pa je, da tudi Idrjo in Postojno prenesejo tja, v kolikor še ni tam. Bomo že povedali, dragi Bepo, sem dejal.

Zdaj pa nekaj drugega, ki bo na konca tudi spadalo sem. Vi vsi veste, da človeštvo silno napreduje, da bomo kmalu iznašli tak prah, ki ga bo lahko petletni smrkarvac pihnil po svetu, pa bo pomrlo milijon ljudi, če ne več. Ker ni vojska, molčimo o tem, zakaj Čuka je že zdaj strah, da bodo morali ljudje v bodoče živeti pod zemljo kot krti, ti pa pridejo na vrh, ker ne bodo imeli v zemlji prostora. Če je to žalostno, je pa veselje, da so take iznajdbe, da lahko hodiš

v kino, da lahko pošlješ v teku par minut pismo v daljavo, da lahko govoriš s teto, ki je sto kilometrov daleč. Pravijo, da so danes že na tem, da bomo človeka, s katerim govorimo tudi videli. Moj Bog, kako bo to sitno, ko si bo sova omislila aparat, potem katerega bo lahko vse videla kod hodim in kaj počnem. Pravijo, da so učenjaki vsaj v svojih upih že tako daleč, da bodo potem telegrafije pošiljali ljudi z kraja v kraj.

Na pr. Bepo Makako bi rad šel v Pariz. Stopil bo do poštnega urada za pošiljanje ljudi. Plačal bo takso, ki gotovo ne bo nizka in stopil do uradnika, ki bo stal ob čudnem novem aparatu. Ta bo spustil v aparat električni tok in vrgel na Bepo posebne žarke, ki ga bodo spremenili v atome, v čisto energijo in ga vsrkali vase. Nato ga bo električni tok prenesel v daljavo, v Parizi ga bo drug aparat vlovil, ga zopet sestavil v trdnega človeka z

lasni in kostmi in ga vrgel na cesto. To bo proces nekaterih minut. Če bo Bepo imel denarja, bo lahko večerjal v Londonu.

Seveda bodo šla pisma, brzojavke, telefon itd., k vragu; vsak bo raje svoje zadevo osebeno opravil. Ladije in železnice bodo doživele polomijo. Zakaj če bodo pošiljali take ljudi, čemu ne tudi blaga. In hiše?

Eyo, Videmci, tu je oreh, ki ima sladko jedrco. Sli boste lahko na pošto in dejali v oddelku za prtljugo: gorško stolnico pošljite v Videm. Pa jo bodo poslali s streho z zvonikom vred.

Ena nevarnost pa obstoja pri tej iznajdbi. Lahko bi se dobil učenjak, ki bi vjel v svoj aparat vse človeštvo (razen sebe, starca) in ga v svoji hudomušnosti ne pošljal v London ali v Pariz, ampak na — luno. Tu pa bi bil konec sveta in konec

Čuka na palci.

Kje je vojak?

Bije se boj krvavi. Vojaki so naskočili trdnjavo in jo oblegajo. Zadnji poizkusi napadenih se vršijo, da premagajo napadalce. Posrečilo se jim bo, ako ni vojakov že v zasedi, ki jim lahko vpadejo za hrbet in gorje premagancem. Po, glejte, če kje kak vojak ne čepi skrit in pošljite ga Čuku. Če pošljete še pet lir, dobite knjigo sedmega zvezka Jurčičevih spisov, ki obsega 196 strani in vsebuje roman »Lepa Vida« poleg sledečih povesti: Lipa, Pipa tobaka, Moč in pravica, V vojni krajini, Pravda med bratoma. Potrudite se!

„Gospod, vi se motite“

Humoreska.

Peter Ostronos je bil madi policijski agent, ne sicer tako znan in slaven kot Šerlok Holmes sam, a priznati moramo, da ni bil mnogo za njim. Ko je nekega dne tresčil na ulico in šel po trotoarju, poln najlepših upov, je bil prepričan, da se vsaj vsak drugi človek ozira po njem, da ga bo poznala v kratkem vsa Evropa in da se njegova slava raztegne iz našega malega mesta čez svetovno oblo, tako da v kratkem ne bo človeka, ki bi ne govoril o njem, enako egipčanskemu kralju Tutankamenu, ki je v svojem življenju

naredil eno samo delo, ki ga je naredilo nesmrtnega, da se je dal namreč izborno pokopati. Ostronos je bil prepričan, da si bo v najkrajšem času vsakdo štel v posebno čast, če ga bo smel uljudno pozdraviti na cesti.

Poleg teh velikih, naravnost napoleonskih misli, pa je bil Ostronos še vedno toliko prišoten z duhom v svojem poklicu, da je pridno »vohal« po onih ljudeh, katerih fotografije hrani policija iz potrebnega spoštovanja do njih. Pri tem vohanju pa ni pozabil, da se je iz posebnega nagna-

nja ozrl za to, ali za ono mlado damo, ki ga je srečala.

Pri tem pa je zagledal damo, za katero se je ozrl ta ali oni potepuh v gigerliski uniformi; po postavi je bila videti še mlada, najmanj pa poročna.

Napravil je par dolgih korakov in v hipu je bil pri nji in jo je nagovoril.

Ni dobil zaželjenega odgovora, ni pa izostil oster, sovraven pogled, ki ga je nimalo zadel. S tem je postala dama še prikupnejša, hojo je pospešila.

Ostronos je zamrmral pred se, bil je nevoljen nad damo, ki nima ozira na njegovo izredno prijaznost. Pospešil je korak, da je bil poleg nje in jo je pogledal natančno v obraz.

Kri mu je planila v lica. Obrvi so se mu namršile. Pogledal jo je strogo še enkrat, napravil uradni obraz in stopil do nje:

»Gospica Kukavica.«

Lepotica ga je pogledala začudena in dejala: »Gospod, vi se motite!«

Ostronos je ponovno zardel in dejal: »Spoznal sem Vas po sliki... iščem Vas...«

Ta trdovratnost mladega detektiva je izvabila smeh na ustnice mlade dame.

»Vi me iščete?« je dejala. »Kako, da mi izkažite toliko čast. Vidite, ta Vaš dovtip je vsaj originalen. Toda kar ste do zdaj govorili, so bile samo bedarije. Oprostili mi boste, gospod!«

Zasmejala se je veselo, gospod Ostronos je bil osramočen, vsaj zdelo se mu je tako.

Na vsak način je bila zadeva na ta način spravljena v tek, deklica je postala živahnejša, zgovornejša, mladi detektiv je čisto pozabil na svoj poklic, kar se seveda zgodi pogosto, in izvedel je marsikaj o razmerah mlade dame, ki se je izkazala kot ločena žena tako mimogredé.

Ostronos je odprl vse zavtravnice svojega kavalirstva, lep je bil, mlad je bil, in ko sta hodila kake pol ure skozi mesto, je prišlo že tako daleč, da je dama sprejela vabilo na okusno večerjo. V restavraciji sta sedla v malo sobico, dobro jedla in ob par kozarcih dobre starine se jima je ogrelo srce do nenavadne temperature. Ko sta prijetno krenjajala, mu je dejala ona:

»Dragi prijatelj, kako, da ste me imenovali ravno Kukavica? Je najbrže nosilo kako vaše prejšnje znanje tako ime?«

»Ah, ne...« je dejal Ostronos. »Za to stvarjo tiči vse nekaj drugega.«

»Tedaj prosim, le nikakih tajnosti! Ali Vam nisem jaz povedala vse svoje življenje? Vi me žalite z vašo molčevnostjo.«

Mladi mož je še vedno molčal, nato je napravil uradni obraz in dejal: »Vedeti morate, da sem jaz policijski uradnik.«

Dama se je smejala.

»Potem se pa Vas moram

bati,« je dejala. »Toda,« se je tresla od smeha, »povejte mi, ali sem res videti zločinka?«
 »Res,« je dejal. »Taka ste — po obrazu, kot neka Kuka- vica.«

»To je pa res zanimivo,« je dejala dama. »Povejte mi kaj več o tej dami, ki nosi moj obraz. Dobro je, če izvem o taki podobnosti kaj bolj- žnjega.«

»Eh, to je vražja ženska,« je dejal Ostronos. »Njen oče je pošten rokodelca, ona pa mu je še kot mladenka ušla po svetu.«

»Kako lepa povesti!«
 »Mnogo jih je naredila že od tedaj in ponovno je poča- stila naše mesto s svojim obi- skom. Zadnjič je bila v hote- lu Kvarner, tam se je izdala za grofico pl. Mora, da je hči nekega generala, je dejala, ki se bojuje v Maroku. Oslepa- rila je par ljudi, pustila celo v povračilo Bogu in izginila iz hotela, in se je preselila bogvekam...«

»In zato jo iščete?«
 »Seveda.«
 Nategnila je obraz in de- jala. »Tedaj se ne morem za- hvaliti za znanje z vani svoji lepoti, ampak slučajni podob- nosti s to zločinko! Res, zelo prikupno!«

»To ni res,« je dejal Ostronos. »Vi ste mi že na prvi pogled vgažala in zato sem Vas nagovoril.«
 »Z imenom zločinke, se- veda.«

»Druga mi ni padlo na um.«
 »Že poznam take stvari, ne trudite se preveč!«

On jo je objel in jo je hotel poljubiti. Ona se je branila.
 »Pomislite, da sem poštna ženska in da se jedva dve uri poznavam.«

»Reci mi raje »ti«, golobica. Saj se vendar ljubiva.«

Ona je za hip popustila v njegovih zahtevah, nato se je vzravnala. »Trebaja je, da gre- va domov.«

»To ne gre. Midva ostaneva skupaj.«

Kaznovala ga je z ostrim pogledom. Toda končno se mu je vendarle posrečilo, da je pristala na to, da jo sme spremiti domov.
 »Izborno,« je dejal Ostronos.

»Samo počakajte me par hipov. Preje moram še nekam telefonirati.«

»Toda hitro, ptičica mala; midva vendar ne bova cel večer tu sedela.«

Šla je, da se koj povrne. Gospod Ostronos se je naslonil v temen kot in čakaje kadil cigareto. Čakal je dolgo, ko je mislil iti pogledati, kje se mu- di, je vstopil natakár:

»Ali ste Vi policijski urad- nik?«

»Da, kaj je.«

»K telefonu vaš kličejo.«

V hipu je bil v telefonski celici.

»Halol! Tu policijski agent Ostronos, kdo tam,«

Odgovor: »Zahvalo za Va- šo prijaznost, sem hotela izre- či. — In ne trudite se preveč.«

»Ne razumem. S kom imam čast?«

»Tu gospica Kukavica, ki se mora za nocoj odreči Vašemu spremstvu...«

Ostronos je zazijal. Toliko, da ni padel v nezavest. Niti

Veliki koncert v Gorici.

Izrednega umetniškega užit- ka bo deležen vsakdo, ki se u- deleži v sredo, dne 14. t. m. ob 20.30 koncerta, katerega pri- redijo v Trgovskem domu slo- venisti umetniki iz Ljubljane t. j. operna pevka, gospa Thierry- Kavčnikova in operni pevec, gospod Julij Betetto, v družbi z našim dobrim znanecem in rojakom, g. Srečkom Kumar- jem. Gospod Betetto velja danes za najboljšega basista v Jugoslaviji in mu je tudi v tu- jini težko dobiti para. Do pre- vrata je bil angažiran na du- najski dvorni operi, kjer je pel nad 1500 krat. Dunaj, znan po celem svetu kot prvovrstno glasbeno mesto, je videl v Be- tettu pevca nedosegljive vell-

odzvonil ni, že je bil na ulici. Kam je šel, kod je hodil, tega ta črtica ne pove.

T. — Jaka Spaka.

čine. Istotako je polno njegove hvale tudi jugoslovenska jav- nost. Kar je med pevci Betetto, to je med pevkami gospa Thier- ryjeva. Kot koncertna in operna pevka je žela povsod. Ikjer je nastopala, neomejeno odobra- vanje. — Oba umetnika spreml- ja na klavirju g. Srečko Ku- mar, znan pri nas iz nekaterih nastopov kot pianist. Še bolj pa kot pevačevodja, ki je bil pov- zdignil svoj učiteljski zbor na visoko umetniško višavo in do- segel z njim o priliki turneje po Italiji tudi od tujerodcev mnogo priznanja. — Naj torej nikdo ne zamudi redke prilike: kdo ve, ali se bo nudila zopet ali ne.
 V Vipavi koncertujejo ime- novani prihodnje nedeljo.

Previdnosti je treba.

Sodnik: »Torej- Vi ste prišli oni večer, ko se je zgodila tatvina v Vaši hiši, ob eni uri popolnoči domov. Kaj ste opazili?«

Štompelj: »Pst, gospod sodnik. Moja stara je tudi na hodniku. Bolj potih, da ne sliši.«

Ženitvenim ponudnikom

Mislila jaz že samica sem ostati, končno grem ga še v Čuka potiskati. Tu med humoristi našla res sem dva, res, glavice bistre, imata oba. Zdajci še pomišljam, kateri zmed obeh, še dobrot pozemskih bo deležen vseh. Slavček res prekrasno zna nam žvrgoleti, in opeva svojo nam ljubav v soneti. Če močan je plamen, hitro rad zagori, končno le ogorek brez srca pusti. Kar si zložil drugi, vere mi ne daš? Vidi se, da črne res oči imaš. Res, čemu še verze pisal bi potem, ko bo zakon trdno držal nas, to vem. Le napaka ena zdvaja mi srce, da pregorek plamen bi vpepelil me. In če drugi ima toliko uši.

snedle bi me lahko do golé kosti. Ni, da kdo bi skočil naglo v tale stan: prej naj si premisli, potlej je zaman. Se je srce vnelo meni za oba, ali ker je eno, prostor mi za dva. Enega zato si bodem izvolila, drugega prijazno, hitro odklonila. Pisala bi mnogo, še do polnoči, no katerem srce najbolj hrepeni. Toda čukec dragi s košem že preti, če zdaj v ljubezni kdo le zinil bi. Lahko da premaga tudi ga zavist, hitro v koš potlači tale spisani list. Le živita v umih, pišita mi kaj. Poleg razodenem svoje ime še naj.

MILKA.

(Naj te Milka piše, naj le govori, naj lepo nariše, kar jo še teži, takih pesmi mi še

Čuk vse žive dni v svoj raztrgan koš zagnal, raje jih je tiskati dal.

UR.)

NEPRIJETNA PRILIKA.

Znani parlamentarec in an- gleški minister Percy je začel z advokaturu. Ker pa ni imel še nobene klientele, je pre- vzel advokaturu starega od- vetnika, a ta mu jo je dal le pod pogojem, da poroči nje- govo izredno grdo hčer.

»No, ali Te je Tvoj tast do- bro preskrbel?«, ga vpraša par dni po poroki prijatelj.

»O ja, že gre, že gre. Dal mi je prav lep kos kruha, zraven pa zelo trdo žilavo meso.«

OPOMIN.

Dva sta se hotela poročiti in sta prišla malo pozno pred ko- misarja. Ta je del očali na oči in ju je strogo gledal re- koč: »Pravzaprav zdaj ni mo- ja dolžnost več, da naju poro- čim. Danes naredim edino iz- jemo. Toda v prihodnje pa- zite, da bosta točnejša!«

DIPLOMATIČNO.

»Pomladni klobuk sem da- nes videla. Možiček, en tak klobuk si moram kupiti.«

»Stori, kar ne moreš pusti- ti.«

»Toda stane 100 lir; in teh nimam.«

»Pusti, kar ne moreš storiti.«

ČUDNA DOGODBA.

V neko trgovino čevljev v Hamburgu je prišel mlad mož, ter si velel dati par čev- ljev za poskušnjo. Ko je čev- lje obul, je šel parkrat po tr- govini, da se prepriča, ali so mu prav. Hipoma pa je odprl vrata ter zbežal.

Trgovec in njegov pomoč- nik sta stekla za njim. Tat pa še ni daleč pribežal, ko mu od- pade podplat z novega čevlja. Ko to trgovec opazi, je pokli- cal pomočnika in oba sta se naglo vrnila v trgovino. Tat pa je kljub tej nesreči bos pri- tekel naravnost policaju v ro- ke. Policija se prizadeva, da bi našla trgovca, a zaman. Tu- di tat čuti toliko hvaležnosti do trgovca, da noče povedati njegovega imena.

DOBRO SITUIRAN.

Pogovor med Nemci, poprej kot so zaprli meje (ker so pre- več šli iz države).

»Kaj? Vi niste v Italiji?«

»Ne. Kaj mislite, da nimam toliko, da bi mogel živeti v Nemčiji?«

RAZLOG.

»Dragec, ti si pa mnogo manjši od svojega brata.«

»Seveda; saj sem samo nje- gov polbrat.«

STROSKI.

Srečala sta se mežnar in za- pit kmet.

»Pomisli,« pravi mežnar, »kako je baker drag! Samo zvonik smo pokrili, pa smo porabili tisočake in tisočake.«

»Kaj to,« pravi kmet, »jaz sem pokrtil samo svoj nos, pa sem zapravil grunt in hišo.«

Avtonomist piše.

Pismo iz S. H.
Dragi Čuk!

Pri nas se širijo nevarne kužne bolezni in sem se bil nekaj časa skrit v samoto, da se mene ne primejo. Zlasti vlada ima že dolgo časa gržo ali križo kakor pravijo bolj spodobno časniki. Zdravniki svetujejo razna zdravila, nekateri celo leskovo mast in brezovo olje. Ti dve sredstvi bi bili morda uspešni, ako bi jih predpisali sedanji vladi in njenim pristajšem, če bi se pa morali mi, avtonomisti, z njimi zdraviti, ne verjamem, da bi kaj pomagala taka zdravila, namreč nam. Vladna grža je tembolj nevarna, ker se je baje pri nekaterih strankah pojavila tudi bolezen, ki ji pravijo avtonomijomanija. Kolikor sem slišal pravi, je glavni znak te bolezni fikсна ideja, da je vsaka država, posebno če je še mlada, najbolj močna, ako ima vsaka družina, po možnosti pa sploh vsak državljan svojo avtonomijo, zakonodajno seveda. Naša stranka še ne pozna te bolezni.

Da se prepreči širjenje vladne grže, sem iztuhlat v samoti čisto posebno zdravilo, ki ti ga takoj opišem.

Kakor veš, imamo pri nas dva kralja. Eden stanuje v Beogradu in se menda imenuje Aleksander. Ima samo dva podložnika, Pašiča in Pribičeviča. Drugi je Stipica Prvi in Zadnji, kralj republikancev, ima svojo prestolico na Dunaju in so mu podložni vsi kulturni hrvatski in slov. kmetje. Njegov najboljši podložnik pa je Ljuba iz rodu Davidovega. Tega kralja priznavajo tudi Korošci in pravoverni Mohamedanci.

Če že imamo dva kralja, zakaj ne bi mogli imeti še več vlad? Moj načrt je torej ta, da bi posamezne opozicijske skupine sestavile vsaka svojo vlado in izvedle vsaka svoj program. Hrvati bi tako udeležili seljaško mirotvorno republiko, kateri bi lahko podaljšali naslov še za par kilometrov. Korošec bi izvedel narodno avtonomijo, Spahjo pokrajinsko avtonomijo in Ljuba, Davidov sin, istotako svojo tičmišarsko avtonomijo.

Če tudi moj načrt ne bo pomagal, bo treba novih volitev. Pri teh bosta dobila Pašič in Pribičevič samo glasove srbskih kmetov, ki jih je Stipica proglašil za nekulturne. Ogromno večino glasov bomo seveda dobili mi, avtonomisti, saj smo pri zadnjih volitvah menda dali dovolj obljub, da nam volivci lahko zaupajo. Če bi se pa proti pričakovanju izkazalo, da obljubljena odprava davkov, vojaštva, uradnišva itd. za voliv-

ce ni več zadosti močno sredstvo, bomo ustanovili novo stranko, ki bo sprejela v svoj program tudi nebeške dobrote. Imenovala se bo »stranka nebeškega kraljestva na zemlji«. Glavna točka programa bo kajpada avtonomija, saj z njo stoji in pade naša kultura, literatura in vse druge »ure«. Kakor čujem, bo Z. v kratkem izdal novo knjigo o Prešernu, v kateri bo dokazal, da pesnik iz pravd ni koval rumenjakov, ampak pesni in da se moramo torej zahvaliti za Prešerna edi-

no nekdanji avtonomiji, v kateri so smeli sodniki in drugi državni uradniki v uradnih spisih vsaj številke s slovenskim pravopisom pisati? Z zakonodajno avtonomijo se bo naša literatura seveda še bolj povzdignila, ker bo zlasti pridobila v uradnem listu novo slovstveno revijo. Vse te motive bomo do dna izrabili pri volitvah. Ni vrag, da bi tako prepričevalni razlogi ne obveljali pri naših zavednih volivcih.

Tvoj upapolni
AVTONOMIST d. d.

Dober začetek.

Ivan: »Predragi prijatelj, imel sem grozovite sanje. Sanjalo se mi je, da si prišel na kant. Od strahu sem se prebudil, misleč, da še sanjam in sem ti hotel prinesiti denar.«

Peter: »O kako si dober!«

Ivan: »Toda, pomisli, ko pogledam v omaro, vidim, da nimam niti čentezima. Posodi mi sto lir.«

VROČEGLAVCI.

Tomaž pl. Ormonde, iz stare irske rodbine Butlerjev, ni bil posebno izbirčen v besedah in je bil znan po svoji prostodušnosti. Bil je sicer dvorjan kraljice Elizabete (1558—1603), a kljub temu ni mogel trpeti njenega ljubljence grofa Leicesterja (Leicester izgovori lester) in ji je enkrat prav odkrito rekel, da je grof strahopeten lopov. Kraljica besed ni vzela resno in se jo smejala.

Ko je srečal sledečega dne Leicester Ormonda v predsobi kraljice, mu je rekel: »Gospod Ormonde, danes ponoči se mi je sanjalo o vas.«

»Kako je pa to mogoče?«, je vprašal Ormond porogljivo.

»Sanjalo se mi je, da sem Vam priložil zašušnico.«

»Tako? Sanje pomenijo ravno nasprotno. Tukajle jo imate!« In težko je padla njegova roka za uho ljubljence kraljice. Sicer je bil malo zaprt, a so ga kmalu izpustili. Tembolj so ga odslej spoštovali.

DRUŽBA V GOSTILNI.

Družba: »Gospodar, sedaj ko smo vže toliko vina popili, nam lahko še en liter prinesete in ga Vi plačate.«

Gostilničar: »Principijelno v svoji gostilni ne plačujem nič.«

Družba: »Lahko prinesete brezplačno.«

PRI ZOBOZDRAVNIKU.

»Čudovito. Vi ste dejali, da ta zob ni bil še dotaknjen, tu pa najdem zlato na mojih kleščah.«

»To bo pa gotovo od moje ga gumba pri ovratniku zadaj na vratu.«

SUMLJIVO.

»Erna, kaj je mladi mož, ki je bil sinoči pri nas, kadil. Dve vžigalici sem dobila davi na tleh.«

»Ne, ni kadil. Le dve vžigalici je vžgal, da je videl, kako pozno je.«

PREPIR.

»Povej mi po pravici! Ti bi me videl najraje sto metrov pod zemljo.«

»Zakaj sto? Meni zadostujeta dva metra.«

ZMOTA-POMOTA.

»Mislite, da sem jaz zelo stara?«

»Toda, gospodična! Nikakor ne! Vi gotovo niste tako stara kot izgledate — pardon — mislim pač, da izgledate mlajša kot imate pa let.«

PRED SODNIJO.

»Ko ste bili zadnjič tu, sem izrekel iskreno željo, da bi Vas več ne videl. Ali se ne spominjate?«

»Pač, gospod. Ali policaj mi tega ni hotel verjeti.«

SAMOUK.

»Ali ste bili v šoli za jec-ljavce?«

»Nane, j-j-jaz s-s-sem s-se s-s-am naučil.«

KRATEK GOVOR.

Z malo besedami veliko povedati je zelo težko. Včasih se pa le komu posreči. Še celo, četudi ni nameraval. Tako se je pripetilo lordu Ashleyu v angleški zbornici. Posvetovali so se o zakonskem predlogu, da naj dobi vsakdo zagovornika, kogar so obtožili velezdaje. Lord še nikoli ni govoril v zbornici, ni čuda, da je bil razburjen in le s težavo je tole povedal: »Glasoval bom za predlog. Če sem že jaz sam tukaj tako zmešan, da ničesar vun ne spravim, kako mofa biti pri srcu šele ubogim obtožencem, ko stojijo brez vsake pomoči pred svojimi sodniki!«

Oddahnil se je in se vsedel nazaj; več reklamo je bil naredil za predlog kakor vsi drugi govorniki vajeni poslanci.

PRVI STREL.

Duhoviti francoski humorist Méry je bil povabljen k sorodniku, artilerijskemu polkovniku, na obed. Gospodinja je povabila istočasno vse polno znancev, da bi se bahala s svojim »slavnim bratrancom«. Méry-ju pa družba ni bila všeč in je bil ves čas tih. Seveda se to gospodinja ni dopadla in mu je rekla: »Prosimo, ljubi bratranec, povejte no kaj zabavnega.«

»Tako, ljuba sestrična, kakor hitro bo oddal gospod polkovnik prvi strel.«

VEDNO NOVO.

»S čim pa čistite vaše srebro, ki se vedno tako lepo svetli.«

»Mi srebra sploh ne čistimo, ampak kupimo vselej novo.«

NI POMISLIL.

»Vi ste tožitelju zagnali krožnik na glavo; ali ste to storili po prevdarku?«

»Nikakor ne, gospod sodnik; niti trenutek nisem prevdaril, kako je porcelan drag, sicer bi tega gotovo ne bil storil.«

UGOTOVITEV.

»Kako naj spoznam, kje je vzhod?«

»Tepec! Glej proti severu, tedaj je vzhod na desni, a zahod na levi.«

Najprimernejša darila! za otroke.

Najprimernejše darilo za otroke so lepe slikane knjige, ki jih dobite v

**NARODNI KNJIGARNI
V GORICI via Carducci 7.**

Knjige so sledeče:

1. JANKO in METKA
2. MALA SLIKANICA
3. MOJE ŽIVALI
4. HITRO, HITRO LAHKIH NOG...
5. MOJI PRIJATELJI...
6. MOJ ZVERINJAK
7. MLADI ROKODELCI.

Te knjige je izdala in založila Narodna knjigarna v Gorici in se dobe edino tam. Sežite po teh res lepih, za mladino najprimernejših knjigah.

GLASNO SMRČANJE.

Dr. South je pridigal nekoč kralju Karolu II. (1660—1685) in njegovim spremljevalcem. Vsi so zaspali in kimali, s kraljem vred. Ko je pa eden začel smrčati, je doktor nehal pridigati in je glasno zavpil: »Lord Lauderdale, prosim Vas, zdražite se vendar; Vi tako glasno smrčate, da boste še kralja zbudili.«

CESAR KOT KOMPONIST.

Cesar Jožef II. si je za svoj prvi bas skomponiral večkrat tako pesniško, ki je bila včasih prav dobra. Enkrat se je pa spravil na veliko arijo in jo je dal vložiti v eno od italijanskih oper, ki so jih igrali v njegovem zasebnem gledališču v Schoenbrunn. Nikdo naj ne bi vedel, da jo je skomponiral cesar, a vedeli so vsi, tudi Mozart.

»Mozart, kakšno je Vaše mnenje o tej ariji?«, vpraša cesar.

»No ja, arija je prav dobra, a oni, ki jo je naredil, je vendar še dosti boljši.«

Precej isto je rekel Avgust Gathy o Frideriku II.: Njegov način komponiranja je bil prav kraljevski, to se pravi, ni še dosti trudil.

ORIGINALNA REKLAMA.

V nekem francoskem listu beremo: »Danes zjutraj je poklical Zveličar zlatarja Illmaga iz njegove trgovine na drugi boljši svet. Podpisana vdova bo s hčerama Hildo in Emo okala na njegovem grobu: prva je poročena, Ema bi pa na nitni ponudbi tudi ne bila naklonjena. Jutri bo potreba. Neutolažljiva vdova Veronika Illmaga. P. S. Ta žalostni dogodek pa naše trgovine bo prekinil, samo trgovski lokal bomo spremenili, iz ulice A gremo v ulico B, ker nam je naš lakomni gospodar najemščino zvišal.«

MIMOGREDE.

Janez: No, kako ti gre, Jaka?

Jaka: Ne morem povedati.

Janez: Zakaj ne?

Jaka: Če bi rekel, da mi gre dobro, bi takoj hotel posojila. PO NOČI.

Polica. Vi ste pijani.

Pijanec. Ni res.

Polica. Kar zanaša Vas.

Pijanec. Ravnotežje sem izgubil, ker imam v enem žepu ključ, v drugem pa nič denarja.«

DOBRO POVEDAL.

Mame ni doma. Hčer je obiskal zaročenec. Mali Slavko hoče povedati mami, ko se vrne, kdo je bil ta čas pri njih.

»Veš, mama, je bil nekdo, ki se mu pravi tako, kakor takemu, ki ima že ženo pa še ni mož.«

KRONA.

Slavni dunajski pevec Leon Sezak je odhajal v tujino. Na kolodvoru mu izročijo »prečeto« krono, ki je niso mogli spraviti v kovčeg in so jo zavili v papir in zavezali zavoj z nikami. Kaj naj napravi?

Lepa nova krona, pa v sobo! Ljeto odeta! Hitro izprazni škatljo za klobuke, ki jih je bila vzela žena več seboj, in dene krono vanjo. Polnoči, meja, carinska revizija. »Nič?« — »Nič.« — »Odprite škatljo.« Slezak jo odpre, na moč jezen. Uradnik zagleda krono, se ustraši in ponižno reče: »Lepa hvala, Visokost, oprostite, da sem Vas motil.«

DIPLOMAT IN POSTELJNJAČ.

Avstrijski državnik grof Beust je bil oni znani diplomat, ki je po porazu l. 1866 stopil iz saške v avstrijsko državno službo. Če je v zasebnem pogovoru hotel povedati, da je kakšna stvar res resnična, je rekel: »Sedaj ne govorim kot diplomat, temveč kot poštenjak.«

ZELO ODKRITOSRČNO.

Napoleon III. je spisal zgodovino Julija Cezarja. Preje je bil pa vprašal za svet razne učenjake, tako tudi slavnega nemškega zgodovinarja Theodorja Mommsena, ki ga je bil nalašč zato prosil naj pride v Pariz (1865). Ko je dežlo izšlo, je vprašal nekoga znaneč Mommsena, ali naj je kupi za svojega sina. »Koliko je star?« — »Štirinajst let.« — »Potem pa le hitro kupite, čez eno leto bo Vaš sin že prestar za to knjigo.«

Listnica uredništva.

Tolmin. Dopis o komisarju smo zagnali v koš; če je stvar dovtipna in direktno ne žali, radi priobčimo. V politične vsebine napade pa se ne spuščamo, bodi človek tak ali tak. — Ljvek. Za enkrat ste Livčani padli pri Čuku v nemilost in ne priobčimo z Livka ničesar. Zato se nikar preveč ne trudite zamaž. — Od Košana. Preosebno, je šlo, kamor spada. — Volče. Za Vas velja isto. — Rojan. Preberite prejšnji dve. Isti odgovor velja za vas. — Kanalski Lom. Ne razumemo, kaj hočete povedati in mi vendar moramo vedeti kaj priobčimo. — Ljvek (drugi dopis.) Berite zgoraj. Velja tudi za Vas. — Prosek. Pustite duhovnike, če pridigajo proti spačeni modi. Če je kaj, tera bolj podobna »afni« kot ženski, naj gre v pragozd in ne v cerkev. — Brje. Ne znamo čitati. — Bukovica. Nič! — Brez imena. Kdor se ne podpiše naj vé, da takih dopisov niti povohamo ne, nikari da bi jih še čitali. — Goče. Ni za nas. Mnogo besed, povedano pa malo ali nič. — Sv. Lucija. Prepri radi cerkvenih stolov je po vseh farah tako star kot cerkve, tudi Čuk ga ne bo razrešil, zato se ne vtika vanj. — Biser, Aleksandrija. Pošljite 20 L. pa Vam priobčimo Vašo resno ženitno ponudbo. —

Motorno dvokolo v dobrem stanu

iz druge roke, 3—4 konjske sile, se kupi. Kdo kupi, pové iz prijaznosti Narodna knjigarna v Gorici, Via Giosuè Carducci št. 7.

Žgalnica likerjev v Gorici

trg. Sv. Antona starega št. 7

prodaja po absolutno konkurenčnih cenah.

Izbrano fini likerji . . . po L.	15.50 liter
Vermouth in maršala . . .	5.—
Krema maršala novo . . .	12.—
Konjak 40 % . . .	12.50
Rum jamajca 50 % . . .	13.50
Žganje žgano 50 % . . .	11.—
Sirupi iz raznega sadja . . .	6.25 kg.
Vino belo steklenica 2 litrov . . .	3.25

POZOR! POZOR!

Nova trgovina s čevlji v Gorici

na Stolnem trgu, nasproti stolne cerkve Via Cavour 11

Podpisana naznanjata slav. občinstvu, da sva otvorila lastno

trgovino z vsakovrstnimi čevlji.

NA DEBELO. NA DROBNO.

Izdelek domač in prvovrsten, cene nizke in konkurenčne.

Izvršujejo se vsakovrstna popravila.

Za obilen obisk se priporoča udana

Trampuž - Kokelj
trgovca.

Pozor! Pozor!

Znana manufakturna trgovina iz VIA MUNICIPIO 4 (prej deželna aprovizacija)

se sedaj nahaja
Via G. Carducci št. 12
(Hiša pri „Treh Kronah“)

ter priporoča in jamči cenj. odjemalcem svoje solidno blago po najnižjih cenah.

Proda se v Kobaridu

na glavnem trgu izredno dobro vpeljan hotel s krasnimi sobami, vrtom, garage za auto etc. — Restavracija sestojta s prostornimi in lepimi sobami, ter je tudi v najhujši krizi aktivna. Proda se skupno z vsem inventarjem. Natančna pojasnila v hotelu samem. **Dedič Develak - Kobarid.**

Odprla se je Gorici, Via Cappuccini 14 stara barvarnica

Giacconi & Bascher

Barva se vsakovrstno sukno, tkanino, bombaževino, platno itd. v vsaki barvi. Čistilnica in likalnica vsakovrstnih oblek.

Podpisana naznanjava sl. občinstvu, da sva otvorila

NOVO TRGOVINO

z vsakovrstnimi čevlji in usnjem na drobno v Gorici, v Raštelu št. 32.

Izdelek domač in prvovrsten. Cene nizke in konkurenčne. Izvršujeva tudi vsakovrstna v to stroko spadajoča popravila.

Za obilen obisk se priporoča udana

trgovca **BREZOVEC - ROSIN**

Pozor! Pozor!

V 12 urah!

izročim naročeno in izgotovljeno obleko po naročilu kakor si stranka izvoli, po najnovejšim kroju.

Delo natančno in trpežno.
Cene najnižje.

EMIL SAURIN - Gorica

Via Arcivescovado 7 - (nasproti nadškofije)

Trgovina z manufakturnim blagom.

Lastna krojaška delavnica.

Rekruti!

Alli ste že kupili Priročno Knjižlco za vojake v Italiji? Če tega še niste storili, stopite v „NARODNO KNJIGARNO“ v Gorici št. 7 in kupite si knjigo, ki stane samo L. 5.- po pošti pa 50 ct. več.

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH

Izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

Izreden trgovski dogodek. --- Cene nižje kakor o katerikoli likvidaciji.

Velikanska množina manufakturnega blaga v res prečudni in pesrtri izberi je bila po žrebanju odmerjena podružnici v VIDMU (UDINE) VIA SAVORGNANA 5. Vsled te izredne prilike in sreče za ljudstvo te pokrajine je bilo glavno ravnateljstvo v MILANU prisiljeno, nasečiti se v VIDMU, da osebno nadzoruje to posebno razprodajo.

Vled tega svetujemo našim cenj. odjemelcem in jih vabimo, da se ob tej res izredni priliki okoristijo, kajti cene našemu manufakturnemu blagu so čudežno nizke.

Tu naj sledi nekaj cen naših predmetov:

Obrobljene nosne rute	L. 0,75	Izgotovljena moška srajca	« 14,90
Barvane moške nogavice	« 1,75	Svicarsko vezenje, meter	« 2,50
Cvirnasto platno	« 2,50	Angleško blago uova, meter	« 3,95
Gobasto platno	« 1,75	Obposteljni tepih reklam	« 4,90
Kuhinjske brisače	« 1,70	Korsija v raznih barvah, meter	« 4,90
Obrobljeni prti	« 2,50	Obposteljni tepih »Smirna«	« 8,50
Gobaste brisače	« 2,75	Kombiné za gospe	« 14,90
Črne in barvane ženske nogavice	« 2,50	Rekamirana kijklja	« 9,90
Naramnice z dvojno elastiko	« 3,50	Vezana jopica	« 8,90
Vezani životniki	« 3,50	Vezano pogrinjalo za postelje	« 29,90
Brisače Nido ape	« 2,95	Na obeh stranch vezane rjuhe	« 49,90
Nogavice z dvojnato peto	« 2,90	Pogrinjalo za postelje piquet	« 32,90
Povoji za otroke, beli in barvani, meter	« 1,30	Blazina iz žime 14 kg	« 49,00
Podsuknjica za gospe	« 3,50	Trapunte iz belega platna	« 64,90

Velika zaloga platna za moške in ženske. — Lovsko blago. — Izdelano perilo. — Platno. — Gobasto blago za gospe. — Plateno blago iz volne v vseh visočinah. — Prti. — Brisače in servieti »Fiandra«. — Maje iz volne in bombeževine. — Tepihi. — Zavese. — Blago za mobilijo. — Preproge in kuverte v vseh merah. — Opreme za neveste. — Celotne opreme za hotele, zavode in samostane. Blazine izdelane iz žime in volne.

POSEBNOST: BLAGO ZA DUHOVNIKE. — DIREKTNI UVOZ VOLNE ZA BLAZINE.

VSAKO BLAGO, KI NE UGAJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE VZAME NAZAJ.

Na debeio in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 9
priporoča

slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo bogato zalogo in veliko izbero najboljših BIANCHI in ALTENA dvo-koles. Šivalne stroje priznanih tvrdk TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo in vsakovrstno orožje. Kdor kupi šivalni stroj, se ga pouči v delu umetnega vezanja prezplačno, dokler ni zadobil popolne prakse.

Poslužite se pri njemu

in ne boste se kesali, kakor se njegovi stari odjemalci ne pritožujejo, temveč pričajo o točni in solidni postrežbi.

